

Jézus isteni természetének jelei

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:4-6; János 6:1-15, 26-36; 9; 11;
1Korinthus 1:26-29; 5:7

„Ekkor Jézus azt mondta: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él, és mindenki, aki él, és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt” (Jn 11:25-26, ÚRK)?

A Bibliából világosan kitűnik, hogy Jézus Krisztus az örökkévaló Fiú, egy az Atyával, az élete nem mástól származik, Ő nem teremtmény. Jézus teremtett meg minden létezőt (Jn 1:1-3). Örökkévaló, nem volt olyan idő, amikor ne létezett volna. Amikor a világunkba jött, magára vette az emberi természetet, miközben megtartotta isteni természetét is. Bizonyos alkalmakkor mondott és tett olyat, ami által megmutatkozott, felvillant istensége.

János fontosnak tartotta ezt az igazságot, így amikor Jézus csodáit számba vette, ezekre utalva mutatott rá istenségére. Jézus nemcsak mondott olyasmit, amiből kitűnt istensége, hanem azt a tettei is alátámasztották.

Az e heti tanulmányban Jézus Isten-voltának legnagyobb jelei közül megvizsgálunk hármat. Feltűnő, hogy minden esetben voltak, akik nem hittek a csodában vagy nem fogták fel a jelentőségét. Némelyek ekkor fordultak el Jézustól, mások még mélyebbre merültek a vakságban, sőt olyanok is voltak, akik Jézus megölését kezdték tervezni. Megint mások azonban elhitték, hogy Jézus a Messiás.

AZ ÖTEZER MEGVENDÉGELÉSE

Jn 6:4-5 verseiben az apostol kiemeli, hogy az ötezer ember megvendégelése nem sokkal a páskaünnep előtt történt. A páska Izrael Egyiptomból való szabadulásának emlékünnepe volt. A páskabáránynak az elsőszülöttek helyett kellett meghalnia. Ez az áldozat jelképezte Jézus értünk vállalt halálát. A kereszten Jézus hordozta el azt a büntetést, amit a bűneink miatt mi érdemelnénk meg: „*a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk*” (1Kor 5:7).

„Viselte a törvénszegés szégyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, mígnem a Fiú szíve meghasadt, és kilehelte lelkét. A menny az ember üdvösségéért hozta ezt az áldozatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 464. o.).

Olvassuk el Jn 6:1-14 szakaszát! Milyen párhuzamokat találunk itt Jézus és Mózes között? Mit tett Jézus, aminek emlékeztetnie kellett volna a népet arra, amikor őseik megszabadultak Mózes szolgálata által?

A történet számos része párhuzamot mutat Jézus és a kivonulás történetében Mózes között. A páska (húsvét) ideje (Jn 6:4) az Egyiptomból való hatalmas szabadításra utal. Jézus felment a hegyre (Jn 6:3), ahogy Mózes felment a Sínai-hegyre. Jézus próbára tette Fülöpöt (Jn 6:5-6), amint az izraelitákat próbára tette Isten a pusztában. A kenyérszaporítás (Jn 6:5-6) a mannára emlékeztet. A megmaradt étel összeszedése (Jn 6:12) visszautal arra, hogy az izraeliták összegyűjtötték a mannát. Tizenkét kosár maradék lett (Jn 6:13), Izraelnek szintén tizenkét törzse volt. Az emberek azt mondták, hogy Jézus az a próféta, akinek el kellett jönni a világba (Jn 6:14), párhuzamban 5Móz 18:15 jövendölésével, ami a Mózeshez hasonló prófétára utal. Mindez úgy mutat Jézusra, mint az új Mózesre, aki eljött megszabadítani népét.

János ezekkel bemutatja, hogy Jézus nem egyszerűen csak jeleket és csodákat tett, hanem olyan jeleket és csodákat vitt végbe, amelyeknek az összefüggései különös jelentőséggel bírtak a zsidó nép számára. Jézus ezekkel lényegében rámutatott előttük isteni voltára.

Olvassuk el Ézs 53:4-6 és 1Pt 2:24 verseit! Milyen fontos igazságot tanítanak ezek a szakaszok Jézusról? Hogyan kapcsolódik ez isteni mivoltához? Miért ez a legfontosabb igazság számunkra?

„VALÓBAN EZ AZ A PRÓFÉTA”

Olvassuk el Jn 6:14-15, 26-36 szakaszait! Hogyan reagáltak az emberek erre a csodára? Hogyan akarta Jézus bemutatni ezzel, hogy ki Ő valójában?

Júdea népe földi messiást várt, aki megszabadítja őket a Római Birodalom elnyomása alól. Háború idején a két legnehezebb feladat a sereg táplálása, valamint a sebesültekről és a halottakról való gondoskodás. Csodái által Jézus bemutatta, hogy Ő mindkettőre képes. Jézus azonban nem ezért jött el, és a csodáinak sem ez volt a célja. Az ötezer megvendégeléséről szóló beszámoló alkalmat adott a szemléltetésre azzal kapcsolatban, hogy Jézus az Élet Kenyere, Isten maga jött le a mennyből. „*Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jön, nem éhezik meg soha*” (Jn 6:35, ÚRK) – mondta. Ez az első János evangéliumának hét „*Én vagyok*” kezdetű kijelentése közül, amelyekben az „*Én vagyok*” után valamilyen állítás következik: „*az élet kenyere*” (Jn 6:35, ÚRK); „*a világ világossága*” (Jn 8:12); „*az ajtó*” (Jn 10:7, 9); „*a jó pásztor*” (Jn 10:11, 14); „*a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25); „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6); „*az igazi szőlőtő*” (Jn 15:1, 5). Ezeknek a kijelentéseknek mindegyike egy-egy fontos igazságra mutat Jézussal kapcsolatban. Az „*én vagyok*” kifejezés pedig visszautal 2Mózes 3. fejezetére, ahol Isten úgy mutatkozik be Mózesnek, mint a nagy VAGYOK (vö. Jn 8:58). Jézus a nagy VAGYOK.

Csakhogy a nép ebből semmit nem értett meg.

„Elégedetlen szívük kifogásolta: ha Jézus oly sok csodát tud művelni, amennyit láttak, akkor miért nem adhat erőt, egészséget, gazdagságot egész népének, miért nem szabadítja meg őket elnyomóiktól és dicsóítja meg őket hatalomban és tisztességben? Azt állítja, hogy Isten Küldötte, és mégsem akar Izrael királya lenni. Ezt a rejtélyt nem tudták megfejteni. Elutasítását félreértették. Sokan arra következtettek, hogy nem mer előállni igényeivel, mert Ő maga is kételkedik küldetésének isteni jellegében. Ezzel kitérték szívüket a hitetlenség előtt, és a Sátán által vetett mag meghozta a maga gyümölcsét: félreértést, elszakadást” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 320-321. o.).

Anyagi javakat vártak az örök életen át megmaradó igazság helyett. Ez a csapda mindannyiunkat fenyeget, ha nem vagyunk körültekintőek!

Hogyan köthetnek le egészen bennünket anyagi jellegű dolgok, a lelkiek kárára?

A VAK EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA, 1. RÉSZ

Olvassuk el Jn 9:1-16 szakaszát! A tanítványok szerint mi okozta a férfi vakaságát? Hogyan igazította helyre a téves nézetüket Jézus?

A tanítványok a betegséget összekötötték a bűnnel. Számos ószövetségi szakasz is ebbe az irányba mutat (vö. 2Móz 20:5; 2Kir 5:15-27; 15:5; 2Krón 26:16-21), Jób történetének viszont óvatosságra kellett volna intenie őket a tekintetben, hogy mindig ez lenne az összefüggés. Jézus világossá tette a dolgot, miközben azt sem tagadta, hogy valóban lehet összefüggés a bűn és a szenvedés között. A konkrét eset viszont egy magasabb rendű célra mutatott, arra, hogy a gyógyítás Istent dicsőítse meg. A beszámolóban találunk bizonyos hasonlóságokat a teremtési történettel: Isten megformálta az embert a föld porából (1Móz 2:7), Jézus pedig sarat készített, úgy adta meg a férfinak azt, aminek a hiányával élt már az anyaméhtől kezdve. Máténál, Márknál és Lukácsnál a csodák történetei közös minta szerint haladnak: a probléma leírása, a személy Jézushoz vezetése, a gyógyítás és a gyógyulás elismerése, Isten dicsőítésével. *János evangéliuma* 9. fejezetében ez a sorrend a 7. verssel végződik. Jánosra jellemző azonban, hogy a csoda jelentőségéből sokkal szélesebb vita tárgya lesz, a gyógyult ember és a vallási vezetők közötti hosszas beszélgetés alakul ki belőle. Ez a feltűnő vita két, egymással összefonódott fogalom ellentétpárjai körül forog: bűn/Isten cselekedetei, valamint vakaság/látás.

A történet elbeszéléséből egészen a 14. versig nem derül ki, hogy Jézus szombaton gyógyította meg ezt az embert, amivel a hagyomány – de nem a Szentírás! – szerint megszegte a szombatot. A farizeusok ezért szombatrontónak tekintették. Állították: Jézus „nem tartja meg a szombatot” (Jn 9:16), és arra a következtetésre jutottak, hogy ezért nem Istentől jött. Mások azonban azt nem értették, hogyan tehetne ilyen csodákat egy bűnös ember (Jn 9:16).

Még távolról sincs vége a vitának, azonban máris kialakul a megosztottság. A vak ember számára egyre világosabbá válik, hogy kicsoda Jézus; a vallási vezetők viszont mind jobban összezavarodnak, vagy vakká válnak arra, hogy ki is Ő valójában.

Annyira elvakíthatnak bennünket a saját hiedelmeink, hagyományaink, hogy átsiklunk fontos igazságok felett, amelyek a szemünk előtt vannak. Mit szűrhetünk le ennek veszélyéről az itt tárgyalt történetből?

A VAK EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA, 2. RÉSZ

Jn 9:17-34 szakaszában milyen kérdéseket tettek fel a vezetők, és hogyan felelt nekik az egykor vak ember?

A 9. fejezetnek ez a hosszú szakasza az egyetlen olyan rész *János evangéliumában*, ahol nem Jézus a főszereplő, még ha bizonyosan Ő is áll a vita középpontjában. A történet a bűn kérdésével kezdődik (Jn 9:2), a farizeusok bűnösnek gondolják Jézust a szombati gyógyítás miatt (Jn 9:16, 24), és a meggyógyult emberről is elítélően nyilatkoznak: „*mindenestől bűnben születél*” (Jn 9:34).

Érdekes fordulat történik: A vak ember egyre jobban lát, nem csupán fizikailag, hanem lelkiileg is, mind jobban értékeli Jézust és erősödik a hite benne. Ezzel szemben a farizeusok még elvakultabbak lesznek, előbb megoszlás alakul ki köztük Jézust illetően (Jn 9:16), majd azt sem tudják, „*honnan való*” (Jn 9:29).

A csoda elbeszélése alkalmat ad Jánosnak arra, hogy elmondja, ki is Jézus. János 9. fejezetében látjuk a jelek témájának a metszéspontját az evangélium több más témájával. János újból megerősíti, hogy Jézus a világ Világossága (Jn 9:5; vö. 8:12). A történet kitér Jézus titokzatos származására is: ki Ő és honnan jött, mi a küldetése (Jn 9:12, 29; vö. 1:14). Mózes személyét a korábbi csodák kapcsán is említi, itt is feltűnik (Jn 9:28-29; vö. 5:45-46; 6:32). Végül pedig ott van a sokaság reakciója. Vannak, akik jobban szeretik a sötétséget a világosságnál, másokban pedig hit ébred (Jn 9:16-18; vö. 1:9-16; 3:16-21; 6:60-71).

Félelmetes a vallási vezetők lelki vaksága! A korábban vak koldus ki tudja mondani: „*Örök idők óta nem hallottak még olyat, hogy egy vakon született szemét valaki megnyitotta volna. Ha ez az ember nem Istentől lenne, semmit sem tehetne*” (Jn 9:32-33, ÚRK). Azonban a vallási vezetők, a nép lelki vezetői, akiknek legelőször kellett volna felismerniük Jézust és elfogadni, hogy Ő a Messiás, a komoly bizonyítékok dacára sem ismerik fel. Vagy inkább igazából nem akarják meglátni, hogy Ő az. Dermesztő figyelmeztetés ez arra, hogy mennyire félrevezethet bennünket a saját szívünk!

Olvassuk el 1Kor 1:26-29 szakaszát! Hogyan illeszkednek Pál szavai János beszámolójához? Hogyan alkalmazható ugyanez az elv ma is?

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

János evangéliumának 11. fejezete tele van szomorúsággal: egy kedves barát betegségének szomorú híre (Jn 11:1-3); sírás a halála miatt (Jn 11:19, 31, 33); a nővérek panasza, hogy Lázár nem halt volna meg, ha Jézus ott lett volna (Jn 11:21, 32); és Jézus könnyei (Jn 11:35).

Jézus mégis késlekedett két napig, mielőtt elindult volna Lázárhoz (Jn 11:6), sőt, el is mondta: örül, hogy nem volt ott korábban (Jn 11:14-15), nem mintha szívtelen lett volna, hanem Isten dicsőségét akarta bemutatni.

Mire Jn 11:17-27 szakaszához érünk, Lázár már négy napja halott, ekkorra a test már oszlásnak indult, ezért mondta Márta: „*Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos*” (Jn 11:39). Jézus késlekedése vitathatatlanul még megdöbbentőbbé tette az utána következő csodát. Feltámasztani egy oszlásnak indult holttestet? Milyen nagyobb bizonyosságot adhatott volna ennél Jézus arra, hogy Ő valóban Isten?

Istenként, mint aki kezdetben megteremtette az életet, Jézusnak hatalma van a halál felett. Felhasználta ezt az alkalmat, Lázár halálát arra, hogy bemutasson egy alapvető igazságot önmagáról: „*Én vagyok a feltámasztás és az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal*” (Jn 11:25-26).

Olvassuk el Jn 11:38-44 verseit! Mit tett Jézus, amivel alátámasztotta az állítását?

Amikor Jézus látóvá tette a vakot, bemutatta, hogy Ő a világ Világossága (Jn 8:12; 9:5), itt pedig feltámasztotta Lázárt a halálból (Jn 11:43-44), amivel bizonyította, hogy Ő „*a feltámasztás és az élet*” (Jn 11:25).

Ez a csoda minden másnál világosabban mutat rá, hogy Jézus az életadó, aki maga is Isten. Erős bizonyítékkal támasztja alá a János által bemutatott témát, miszerint Jézus az Isten Fia, akiben ha hiszünk, életünk lehet általa (Jn 20:30-31).

Mire ennek a lélegzetelállító történetnek a végéhez érünk (Jn 11:45-54), amit látva sokan hitre jutottak (Jn 11:45), komoly, de szomorú ironia bontakozik ki. Jézus bemutatja: képes életre kelteni azt, aki meghalt, miközben a vallási vezetők azt képzelik, hogy megállíthatják Őt, ha megölik. Micsoda példája ez az emberi gyarlóságnak, szemben Isten bölcsességével!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319-330. o.), „Lázár, jöjj ki!” (441-451. o.) és „Papi ármányok” (452-456. o.) c. fejezetei

„Krisztus élete, mely életet ad a világnak, Igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten Igéjét szölte, amikor az Ószövetség összes prófétája és tanítója által szólt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, és a Megváltó az Igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor látható jelenléte visszavonul, az Ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden Igével kell élniük, »amely Istennek szájából származik« (Mt 4:4).

Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fenn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteti. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet kapnia saját maga számára. Ahogyan magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy magunknak kell bevennünk az Igét is. Ne pusztán más értelmének a közvetítésével kapjuk meg. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét” (i. m. 325-326. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A héten arról olvastunk, hogy Jézus megvendégelt ötezer embert, meggyógyította a születésétől fogva vak férfit, majd pedig feltámasztotta Lázárt a halálból, minden esetben istenségének hatalmas bizonyítékát adta. Ám ha mégoly bámulatosak voltak is ezek a csodák, megoszlás alakult ki a nyomukban. Voltak, akik hittel fogadták, mások azonban kételkedtek. Komoly bizonyítékok láttán is dönthetnek úgy az emberek, hogy nem fogadják el Istent. Mi a tanulság ebből?
- 2) Ezek a történetek egyöntetűen Krisztusra, Isten Fiára mutatnak. Miért olyan fontos a Jézusba mint Megváltóba vetett hit szempontjából az, hogy Ő Isten?
- 3) Térjünk vissza 1Kor 1:26-29 verseihez! A 21. században hogyan működik ugyanez az elv? A keresztény hitből mit tartanak „bolondságnak”, mit gúnyolnak és utasítanak el azok, akik „test szerint bölcssek”? Mi az a hitünkben, ami „megszégyeníti” „az erőseket”?

REMÉNYIK SÁNDOR: CSAK AZT NE

Csak azt ne engedd meg, én Istenem,
Hogy másba belelássam, átvigym
A rosszat, ami bennem van csupán.
Bűnök burjánja vert fel engemet,
De közelemben rózsaligetek
Illatoznak igazak udvarán.
Égek a magam-fűtötte pokolban,
De jobbra s balra tőlem mennyország van:
Ó Isten, e hitemet el ne vedd.
Szentek veszik a máglyámat körül,
S bár eloltaniuk nem sikerül,
Lángomba hullatják könnyeiket.